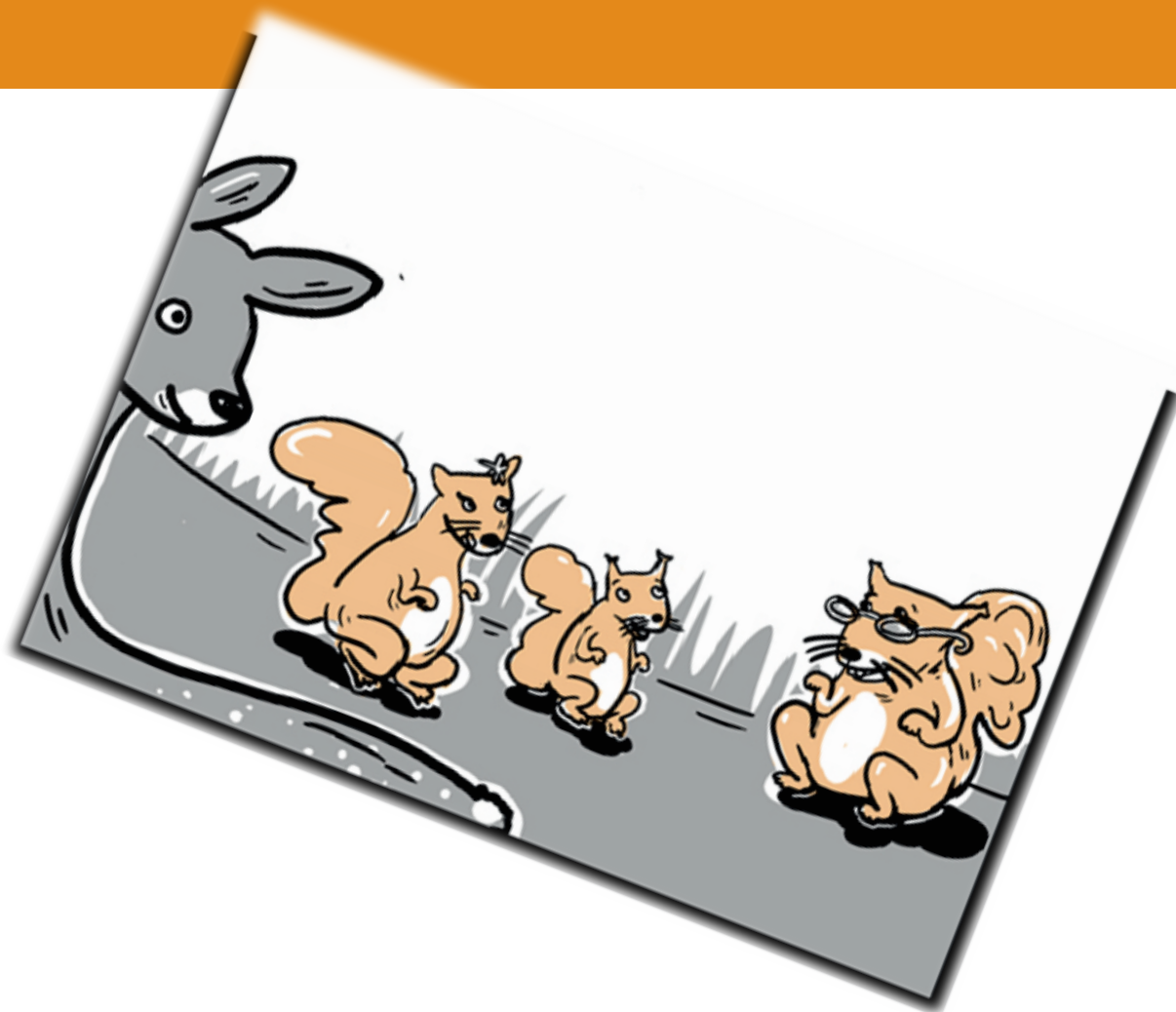

O veveričce Divošce

Pro nejmenší děti (2–7 let)

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

 Akademický
ústav Karviná
www.akademickyustav.cz

Komiks byl vytvořen v rámci projektu *Komplexní péče o rodinu a děti*
v (po)rozvodové situaci, reg. č. CZ.03.2.63/0.0/0.0/16_065/0003821

Autor textu: Mgr. Milena Mikulková | Ilustrace: Marta Mészárosová

**Děti jsou lidská mládátka. Tak jako
třeba koťátko, štěňátko,
hříbátko nebo třeba kuřátko.**

**Zrovna takové mládátko je děťátko.
A každé mládátko potřebuje, aby se o
něj někdo postaral. Nejlépe ten, ke komu
patří a kdo ho má rád. A pak se
mládátkům dobře daří.**

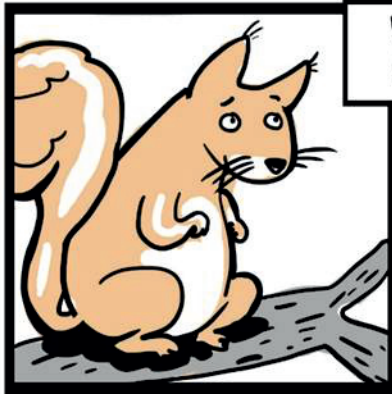
**Rostou, skotačí a někdy třeba i trošku
zlobí. Když si mládátka přestanou hrát
nebo mít radost, dospělí by měli vědět,
že se něco děje.**

**A příběh, který teď otvíráme,
je právě o jednom takovém mládátku.
Určitě si ho brzy oblíbíš.**

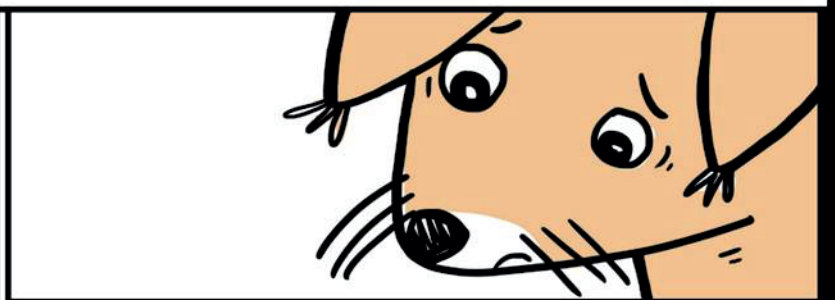
Tak začneme?

V JEDNOM LESE ŽILA RODINKA VEVEREK.
TATA VEVEŘČÁK, MAMINKA VEVEŘKA A MALÁ VEVEŘIČKA DIVOŠKA.

VEVEŘIČKA DIVOŠKA BYLA DŘÍVE SAMÝ SMÍCH, ALE TEĎ JE SAMÉ ACH
A SAMÉ OUVĚJ. COPAK SE TO S NÍ DĚJE?

OCÁSEK MÁ SMUTNÉ SVĚŠENÍ, OUVŠKA TAKÉ
A ANI OŘÍŠKY JÍ NECHUTNAJÍ.

VEVEŘIČKO, VIDÍM,
ŽE JSI SMUTNÁ.

JSEM, PROTOŽE SE OD NÁS ODSŤHOVALA RADOST.

A KAM?: KAM SE ODSŤHOVALA?:

TO NEVÍM, ALE U NÁS UŽ DLOUHO
NEBYDLÍ.

**Veverička ví, jaké to je smát se,
skákat po stromech,
utíkat mamince veverce,
anebo pokukovat z výšky stromu
po tátovi veverčákovi.**

**Ale už dlouho se nesmála.
Jako by zapomněla,
jako by se bála smát.**

Máma veverka si dělala starosti.

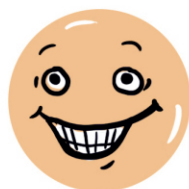
Co se to jen s naší veveričkou stalo?

Proč už to není Divoška jako dřív?

**Navštívila paní srnku,
za kterou v tom lese chodilo mnoho
dalších zvířátek pro radu.**

**A tam se veverička Divoška
rozpovídala.**

**Když paní srnka poslouchala,
jaké myšlenky malou Divošku napadají,
sklonila se k ní
a chvílku se na ni tiše dívala.**

**Zahlédla v jejích malých očích
nejen smutek, ale i novou jiskřičku.**

**Jako by se odněkud vynořila malinká,
drobounká radost.**

**Veverička se pousmála na paní srnku
a dokonce v jednom okamžiku
doširoka otevřela svá šibalská očka.**

**Ale jen na chvílku,
protože hned na to se jí v hlavě znovu
objevily ty černé a šedé strachy,
které tak dobře znala.**

Maminka veverka mlčela.

Mračila se. Vzpomínala.

Maminka se na tátu veverčáka zlobila.

Říkala, že na ně vůbec nemyslel.

**Oříšky si většinou nechal pro sebe,
domů přinesl jenom zbyteček.**

**Kdysi dávno to u nich doma bylo hezké,
ale pak už ne.**

**Táta veverčák už asi maminku veverku
neměl rád. A to jí bylo líto.**

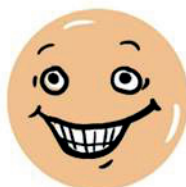
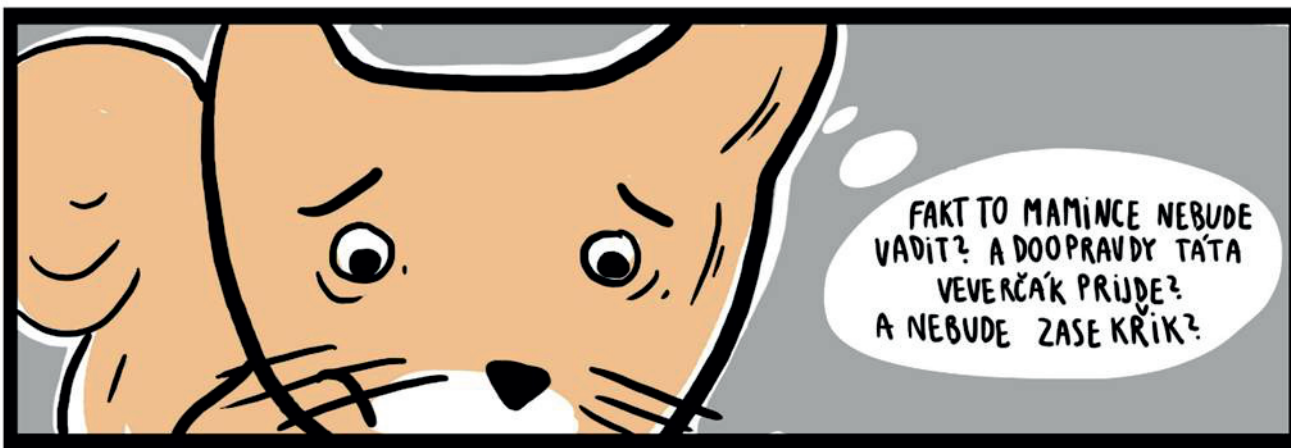
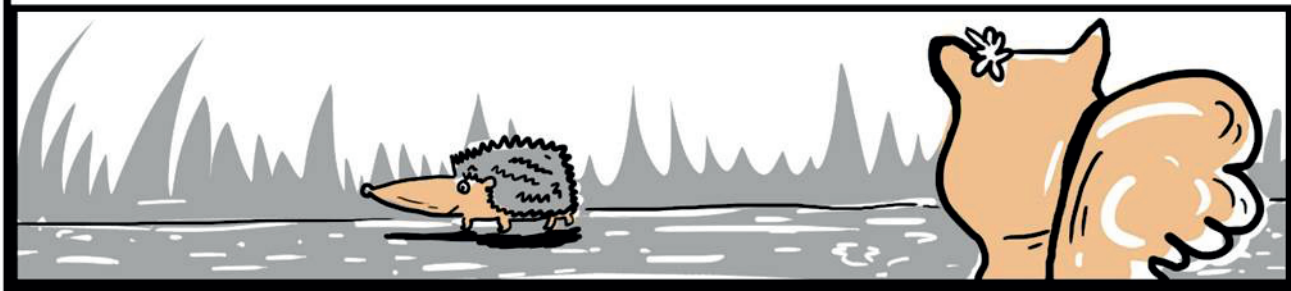
To ji bolelo. To jí i zlobilo.

**Nechtěla se s ním setkat, protože jí
zklamal.**

**A když se náhodou objevil blízko jejich
domečku, rychle Divošku schovala, prý
zhlédla kunu a ta by jí mohla ublížit.**

ALE MAMINKA, JAKOBY NESLYŠELA, DÍVALA SE NA JEŽKA, KTERÝ FUNĚL NEDALEKO OD NICH.

**Paní srnka si vyslechla paní veverku
i veveričku Divošku. Ptala se, dívala se,
byla tiše a přemýšlela.**

**Dozvěděla se totiž, že táta veverčák byl
s malou veveričkou moc rád.**

A ona s ním také.

**Prý čas od času spolu skákali
po stromech, pokřikovali na sebe
a dělali legraci.**

**I veverička Divoška si to moc dobře
pamatovala. A pak také, že než táta
veverčák odešel, smutně se na
veveričku Divošku podíval, a jenom
pohledem se s ní rozloučil.**

**Maminka veverka tehdy chvíli křičela,
chvíli plakala. A pak už nic.**

**Táta veverčák se pak dloooooouho
neobjevil.**

**Pak se paní srnka setkala
s maminkou veverkou i s tátou
veverčákem.**

**Oba měli veveričku Divošku moc rádi.
Oba chtěli, aby znovu byla tou Divoškou,
jak ji znali nejen oni, ale i celý les.**

**Potřebovali paní srnku k tomu,
aby jim pomohla vrátit radost jejich
malé veveričce.**

Domluvili se, že se všichni spolu setkají.

**Máma veverička, táta veverčák,
veverička Divoška a s nimi i paní srnka.**

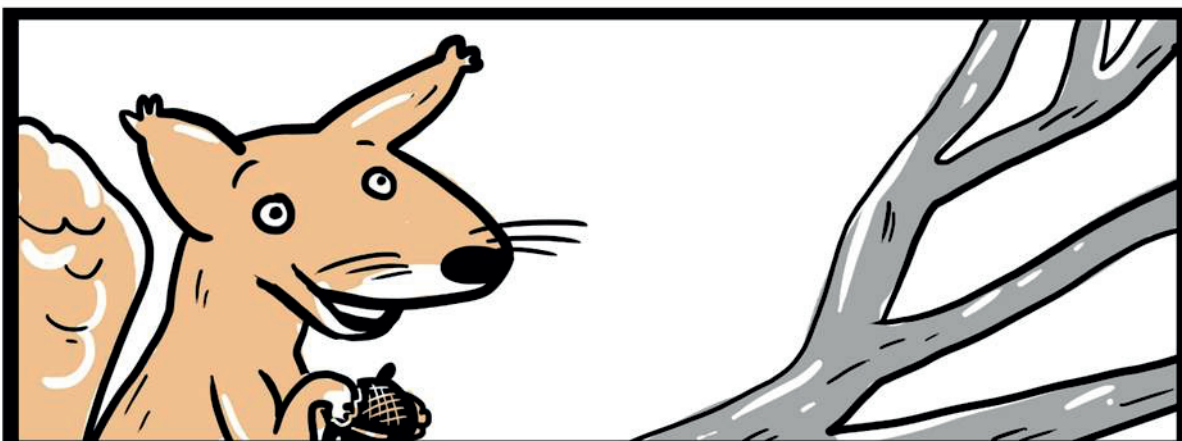
**Když s tím seznámili veveričku Divošku,
ta nevěřila vlastním ouškám.**

Trošku se těšila, trošku obávala.

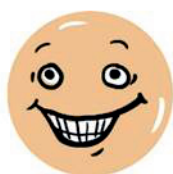

NASTAL DEN, KDY SE MAMINKA VEVERKA, TÁTA VEVERČÁK A VEVEŘIČKA DIVOŠKA SETKALI U NEDALEKÉHO DUBU. BYLA TAM I PANÍ SRNKA. VEVEŘIČKA BYLA CHVÍLKU ZARAŽENA, PAK SE OSMĚLILA A RYCHLE VYŠLHALA AŽ DO KORUNY STROMU.

SKÁKALA Z JEDNÉ VĚTVY NA DRUHOU. A ZNOVU BYL SLYŠET JEJÍ SMÍCH.

Poprvé byla trošku ostýchavá (teda jen chvilku), ale když viděla, že i maminka veverka se usmívá a že táta na ni volá tím známým pokřikem: „Divoško, ty můj utíkáčku“, věděla, že se něco změnilo.

Tak vždycky totiž začínaly jejich hry. Táta veverčák předstíral, že veveričku Divošku nemůže najít. Hledal ji a ona na něho hodila šišku ze stromu.

Táta veverčák se zašklebil a zavolal: „Divoško, ty můj utíkáčku, že tě chytím!” A začala skákaná po stromech, až ji táta veverčák dohonil. A smáli se a smáli.

To byla ta radost, která se od nich odstěhovala. Že by se vrátila?

**Pak si spolu paní srnka, táta veverčák
a maminka veverka na chvíličku sedli.**

Veveříčka poskakovala okolo.

**Tu zatahala tátu veverčáka za štětičky
na jeho ouškách, tu maminku zatahala
za huňatý ocásek. Už to byla zase
zkrátka veveříčka Divoška.**

**Domluvili se, že se takto ještě
několikrát potkají. Že veveříčka
Divoška zase najde radost,
i když už nebudou bydlet všichni
v jednom domečku.**

**Když bude vědět, že máma veverka
i táta veverčák ji oba mají rádi
a že ona může mít také ráda oba dva.**